

[Bernhard Baunsgaard]

ret, når man var indespærret, for hvad i alverden skal man ellers lave? Man bliver da helt tummelumsk af ingenting at skulle. Derimod har jeg allerede haft lejlighed til at sige, at vi må se på aflønningerne i fængslerne.

Anvendelse af sikringsmidler er jo først og fremmest fastspænding. Det har vi jo haft lejlighed til at diskutere vedrørende folk, der bestemt ikke er kriminelle, men blot syge, og dér har vi konstateret misbrug. Vi må naturligvis også sikre os, at der er et rimeligt tilsyn med folk, der fastgøres, men ligefrem at give dem deres egen faste vagt mener jeg er overdrevet.

B 86: forslag om forbedring af vilkårene for familier. Jeg mener, at en indsats familie må bruge den mulighed, som eksisterer for alle i dette land, nemlig at henvende sig til socialrådgivningen og få bistandshjælp. Det ville være urimeligt, om vi pludselig gav et ægtepar en særstilling, fordi den ene har begået en lovovertrædelse, og det er jo faktisk det, der ligger i dette forslag.

B 88 om strafsoneres krav på fællesskab. Jeg tror, at de fleste mennesker er selskabsmennesker, og at de gerne vil kommunikere med andre, så det er et meget alvorligt indgreb i menneskerettighederne at isolere dem. Men så vil jeg også pege på, at vi må passe på ikke at lave sådanne regler, at vi fjerner adgangen for dem, der ikke ønsker at deltage i noget fællesskab, til at være alene. Den mulighed må fortsat eksistere.

Men som sagt: især B 84 mener jeg at vi skal drøfte alvorligt.

### **Birgith Mogensen (CD):**

Vi lever i et demokratisk land, hvor ethvert folketingsmedlem og parti selvfølgelig har ret til at fremsætte de forslag, man mener er relevante. Om de så er seriøse, er en anden sag.

Her har vi 5 forslag, hvoraf kun forslaget om forbedring af vilkårene for familier, faste samlever m.fl. til indsatte i anstalter og arresthuse kan give inspiration til forbedringer. Debatten skal føres på et andet grundlag, og CD kan derfor ikke medvirke på nuværende tidspunkt. Vi vil afvente straffelovrådets udtalelser angående en straffuldbyrdelseslov og må derfor afvise forslagene.

### **Inger Stilling Pedersen (KrF):**

Kristeligt folkeparti er enig med den foregående ordfører i, at mange af de problemer, der behandles her, må henvises til straffuldbyrdelseslovudvalget. Det er ikke muligt for os at gå ind i alle detaljer, men der er nogle ganske enkelte ting, som jeg vil pege på.

Jeg mener, det må være en ret – det er jeg enig med hr. Bernhard Baunsgaard i – for folk, der opholder sig i fængsel, at have noget at tage sig til. Jeg synes, det værste må være bare at sidde hen.

Men det, der sådan set optager mig og kristeligt folkeparti mest, er spørgsmålet om familierne. Det er jo sagt flere gange, at det at komme i fængsel ikke bare rammér den indsatte, men også de pårørende, og jeg kunne godt tænke mig, om justitsministeren i retsudvalget kunne sige noget om, hvad man egentlig gør for at sikre indsattes børn. I mange tilfælde er det jo moderen, der bliver indsat, og jeg synes, det er ganske urimeligt, at et lille barn i en lang periode ikke får lejlighed til at se sin mor. Jeg tænker på, hvilke psykiske skader barnet kan pådrage sig, som det kan blive meget kostbart for samfundet at reparere senere hen.

Jeg har også haft lejlighed til med retsudvalget at besøge nogle fængsler og tale med indsatte, og flere beklagede sig. F.eks. var der to indsatte ægtefæller, der var anbragt meget langt fra hinanden og kun fik mulighed for at se hinanden meget, meget sjældent, men man havde ikke råd til at bringe dem sammen. Spørgsmålet er, om man ikke skal se på, om der er muligheder for at bevare samkvemet mellem ægtefæller og mellem forældre og børn. Det er urimeligt, synes jeg, som det foregår i dag, og mange af de indsatte problemer angik da også den betydning, det havde for dem, og konsekvenserne af det. Mange følte faktisk, at de fik dobbelt straf: først en straf for det, de havde gjort, og så en straf ved at blive afskåret fra deres familie. Jeg håber, at der meget hurtigt kan sættes ind her, sådan at vi kan få nogle mere menneskelige forhold, navnlig af hensyn til børnene, som det – ifølge henvendelser, jeg har fået – er rent fortvivlende for, og jeg vil godt spørge justitsministeren, hvordan det ligger med hensyn til for indsatte at have mindre børn med, ikke bare børn under 1 år, men også 2–3 års børn, som ellers i lange perioder ikke ser deres forældre.